

lingsvejen, og det behøver ej videre Forklaring, at Afgjørelsen bør være hos Indenrigsministeriet; men for de under det herværende Kapitel hørende Blande bør Ordningen paa alydes, saaledes som i nærværende Paragraf foreslaaet, og udføres paa offentlig Bekostning. Det er nemlig ikke blot, fordi disse Blande saa ofte have Karakteren af Indsøer eller aalignende Løb, men endnu mere fordi de af Grunde, som tidligere i nærværende Betænkning ere tilstrækkelig fremhævede, ved de stigende Fiskepriser ere i høi Grad udsatte for Udfiskning og allerede befindes at være i en temmelig forfalden Tilstand, og endelig fordi det allevegne er herfra, at Nødraab nu høres, at der gennemgaaende for hver især bør foreskrives en Bedtægt til Fjernelse af alle Ulemper samt til Fiskeriets Oprensning og Bevaring for Fremtiden; intetsteds bør den mangle. Det gaar ikke an at overlade Afgjørelsen af, om Bedtægt skal have eller ikke, til Kommunernes Valg; man vilde være udsat for derved at komme i samme Tilfælde, som da Lov 22de Marts 1867 § 11 havde bestemt, at ethvert Sogneraad i de Limfjorden tilgrændsede Kommuner kunde udnævne en Fiskeritilsynsmand; 3 Aar derefter viste det sig, at der af 103 Kirkefogne kun var 19, som havde benyttet Tilladelsen. Vi formene, at Sagen tjenes bedst ved, at Tilveiebringelsen af Bedtægterne som en Forpligtelse lægges i de overordnede kommunale Myndigheder, Amtsrådenes og Byrådenes Hænder, til Udførelse i Lighed med hvad der allerede har fundet Sted med Hensyn til Bandlebene siden Anordn. 29de Juli 1846. Det vil herefter være Amtsrådene, der med Indenrigsministeriets Sanktion først komme til at afgjøre, hvilke Blande i Kredsen der skal undergives Regulering, og dernæst foranstalte Bedtægterne tilveiebragte; Fiskerinspektørens Befledning dertil samt Indenrigsministeriets Approbation maa være en tilstrækkelig Borg for, at de forskjellige Bedtægter udgaae saa ensartede som muligt, byggede paa de samme Grundsætninger, saaledes at de ikke komme til at indeholde hinanden modstridende og ophævede Regler. Det forudsættes som en Selvfølge, at Bedtægterne ville blive dannede under pleiet Samraad med Sognerådene, samt at Dphlysninger ville blive indhente hos de paagjældende Kommuners fiskebeboere, uden at Loven derom behøver at forekrive Noget nærmere. Naaden, hvorpaa, og ved hvem Bedtægterne skulle tilveiebringes, maa det overlades Amtsrådene at tage Bestemmelse om; det er tilstrækkeligt at anordne, at Fiskerinspektøren skal være med; — forøvrigt vil jo Kapitlet om Limfjorden, der er at anse som et legalt Regulativ, kunne tjene til Rettesnor i de fleste Tilfælde for Udarbejdelsen af Bedtægter for Landets øvrige Fjorde. Om end det maatte synes, at den foreslaaede Tidsgrense af 1 Aar for Bedtægternes Tilveiebringelse paa sine Steder kunde blive knap nok, formener Udvalget, at det med snart erhvervet Dvælselse maa kunne lade sig gjøre; ialtsald er selvfølgelig Intet i Vejen for, at Ministeriet, hvor Omstændighederne gjøre det nødvendigt, tilstaaer Udfættelser, hvilke jo ogsaa maae indtræde, naar Ministeriet forlanger Vædringer foretagne ved indsendte Bedtægter, førend de approberes.

Overensstemmende med Foranstaaende er Paragrafen affattet, idet Udvalget er gaaet ud fra, at Stats- og Lovgivningsmagten gennemgaaende bør overtage Udførelsen for at sikke sig, at en saa vigtig Foranstaltning ikke kommer til at mangle nogetsteds. Udvalget er overbevist om, at det kun vilde føre til en halv Forholdsregel, hvis det overlodes de deri Interesserede som deres egen Sag at afgjøre, om der skulde være Bedtægt et Sted eller ikke, og hvordan den skulde være; Mangelen af Bedtægt paa nogle Steder, medens saadant bestod paa andre, vilde bidrage til at svække Netsberedtheden hos den menige Fisker, istedetfor hos ham at befæste den.

Det vil neppe betvivles, at Amtsrådet bør have frie Hænder til under Indenrigsministeriets Tilfyn at indstille, hvilke Blande der bør optages paa den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Fortegnelse, og det maa da staa aabent at medtage saadanne Bugter, der egne sig dertil og ligge indenfor Soterritoriets Grænse.

Udvalget kan ikke antage, at der behøves nogen særlig Udtalelse om, at, hvor et Fiskevand der skal reguleres under Et, tilgrændses af flere Amter, bør disses Amtsråd alle deltage i Udarbejdelsen, eventuelt ved Delegerede, og det er netop her, hvor Meningsuligheder lettere kunne tænkes at ville opstaa, af Vigtighed, at Indenrigsministeriet har den afgjørende Myndighed.

Bedtægterne, der jo kunne ændres af Ministeriet, efterat vedkommende Amtsråd og Fiskerinspektør derover ere hørte, bør have samme Netsvirkning som selve Fiskerilovens Bestemmelser. I Henseende til Naaden, hvorpaa dette besfl finder sit Udtryk, og hvorpaa Bedtægterne bør kundgjøres, har Udvalget ikke villet foregribe, hvad Ministeriet efter kyndigere Omdømme maatte finde rettest, og har derfor henstillet dette til Sammes Afgjørelse. Vi skulle ikkun tillade os at tilføie, at Bedtægternes Læsning ved de Jurisdiktionens Thing, som berøres af vedkommende Fiskevand, turde være gavnlig under Hensyn til Befolkningens upvækket bestaaende Agtelse for Thinglæsninger.

§ 49. Ved i nærværende Paragraf at komme til at omtale Bedtægternes Indhold, skulle vi ikke undlade at berøre et Spørgsmaal, der ligesaa meget eller maatte snarere burde hørt under den foregaaende Paragraf. — Det kunde nemlig synes, at, naar man under Lovens almindelige Bestemmelser i Kap. 1 har givet Forskrifter for Garnkast (§ 5), Sejldybene (§ 6), Mastestørrelser og Lyftremaal (§ 8), Rejeruser (§ 9), Forbud mod Drivevaad (§ 7), hvilke alle ogsaa gjælde Fjordfiskeri, naar dette